

Pausmų egzotika

2007
180 pusl.
19,90 €

JULIA JAMES

KEISTAS SANDĖRIS

Svajonų
ROMANAI

Knygute.lt

Julia James
KEISTAS SANDĒRIS
Romanas

Versta iš Julia James, His Wedding Ring of Revenge, 2005

© Julia James, 2005

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B. V. / s. à. r. l.”

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Dalia Driežiūtė, vertimas iš anglų kalbos, 2006

© Jurga Lipnickienė, dizainas, 2006

© Svajonių knygos, 2006

© Knygute.lt, elektroninė versija, 2011

PIRMAS SKYRIUS

Vėsus krištolinis fontanų vanduo lėtai sruvo granito akmenimis. Lengvas vėjelis draikė perregimas vandens sroveles ir apipurškė pro šalį einančią Reičelę šalta dulksna. Taip, ji privalo išlikti tokia pat šalta ir... santūri. Neparodyti jokių emocijų. Juk atvyko čia aptarti reikalų. Tik reikalų.

„Ne! Negalvok apie nieką kita. Tuomet pajėgsi ištvirti. O svarbiausia - vyk šalin prisiminimus...“

Jos galvoje tarytum spragtelėjo jungiklis, ir nereikalingos mintys liko kažkur anapus.

Ant odos užtiško dar keli šalti lašeliai. Reičelė prisipildė tykiai čiurlenančių fontanų, kurie puošė jėjimą į naująją firmos būstinę, ramybės. „Farneste Industriale“ pastatas, kaip ir dera klestinčio pramonės koncerno skyriui Anglijoje, buvo prabangiausias prestižiniame verslo rajone, kuris neseniai iškilo netoliese senovinio anglų kaimelio Čiziko, įsikūrusio itin patogioje vietoje pakeliui į M4 greitkelį ir Hitrou oro uostą.

Kaukšėdama aukštakulniais bateliais Reičelė

artėjo prie įėjimo į pastatą. Ji vilkėjo brangų kostiumėlį ir važiuodama taksi visą kelią rūpinosi, kad nesuglamžytų šviesiai alyvinio sijono ir neužkabintų plonyčių kojinių už šiurkštaus sėdynės apmušalo. Ji privalėjo atrodyti nepriekaištingai.

Rengdamasi vizitui ji sugaišo dvi valandas. Išstis dvi valandas paskyrė šukuosenai, subtiliam, vos pastebimam makiažui, darėsi manikiūrą, segėsi kreminės spalvos liemenėlę, movėsi šilkinės kelnaites, perregimas kojines, itin siaurą sijonėlį ir galiausiai apsivilko švarkelį atlaso pamušalu. Gili iškirptė išryškino krūtų iškilumus, prigludęs švarkelis - ploną liemenį. Apsiavė minkštus odinius batelius, kurių atspalvis buvo lygiai toks kaip kostiumėlio, ir pasiėmė derančios spalvos plokščią rankinę.

Tinkamos rankinės Reičelė ieškojo dvi savaites. Išlandžiojo visus elitinius parduotuvių skyrius ir visas Čelsio, Naitsbridžo, Bondstrito ir Kensingtono kolekcines krautuvėles, kol pagaliau rado tai, ko norėjo. Juk žmogus, kuriam ji žūtbūt turi padaryti įspūdį, labai reiklus.

Kadaise, kai jai nepavyko atitikti jo reikalavimų,

ji buvo pažeminta ir įžeista. Šį kartą nieku gyvu negali leisti sau patirti tokios nesėkmės.

Tad priėjusi prie didžiulių dvivėrių durų, atsida-riusių jai priartėjus, Reičelė prisiekė sau, kad pa-sieks pergalę.

Žinoma, kai kam daug mielesnės smulkutės juodbruvės ar prašmatnios vešliakūnės rudaplau-kės. Tačiau tie, kuriems patinka grakščios, pasi-tempusios blondinės, nenuneigs jos tobulumo. Motina pritariamai šypsodamasi vadino ją Suan-jė¹.

Nuo jaudulio Reičelei suspaudė paširdžius, bet ji pajėgė greitai suimti save į rankas. Nereikalin-gos emocijos gali sužlugdyti būsimąjį susitikimą. Jeigu tikiesi sėkmės, turi atrodyti rami, pasitikinti ir susitvardanti.

Automatinės durys, tyliai sučiužėjusios, užsivė-rė lyg paskui kalinę. Per nugarą perbėgo skruzdė-lės, tačiau Reičelė nepasidavė baimei. Ji - ne ka-linė, netgi ne įkaitė. Ji atėjo čia pasiūlyti sandėrio.

1 Soignée (pranc.) – išpuoselėta.

Sandėrio, kuris naudingas abiem šalims. Viskas labai paprasta, kad tik neprasiveržtų jausmai.

Reičelė perėjo per marmurinį vestibulį ir, pasiekusi didžiulį pusapvalį laukiamąjį, sustojo priešais madingai apsirengusią sekretorę, žvelgiančią į ją mandagiai ir dėmesingai.

- Man reikia pasimatyti su ponu Farneste, - tvirtu balsu pareiškė Reičelė ir pasidėjo ant biuro stalo rankinę.

- Malonėkite prisistatyti, - sekretorė siektelėjo lankytojų registracijos žurnalo.

- Reičelė Veil, - net nevirptelėjusi atsakė Reičelė.

Sekretorė suraukė kaktą.

- Atleiskite, panele Veil, bet jūs neįrašyta.

Reičelė nesutriko.

- Jeigu paskambinsite jam į kabinetą ir pasakykite mano pavardę, jis mane priims, - ramiai ir užtikrintai pasakė ji.

Sekretorė pažvelgė į ją nepatikliu žvilgsniu.

„Tu įtari, kad aš - viena iš meilužių? Ir nežinai, kaip pasielgti, jeigu iš tiesų esu jo meilužė?“ -

mintyse šyptelėjo Reičelė.

- Minutėlę. - Sekretorė nukėlė telefono ragelį.

Reičelė kietai sučiaupė lūpas. Ji suprato, kad mergina - puikiai išdresuota Farnestės firmos darbuotoja - dabar skambina jo asmeninei sekretorei.

- Laba diena, ponია Volters. Priimamajame yra panelė Reičelė Veil. Bet ji neužregistruota lankytojų knygoje.

Stojo tyla, tada sekretorė pasakė:

- Gerai. Ačiū, ponია Volters.

Iš jos veido Reičelė suprato, kad sekretorė gavo nurodymą ja atsikratyti.

Tačiau merginai dar nespėjus padėti ragelio, Reičelė jį patvėrė.

- Ponია Volters? Čia Reičelė Veil. Malonėkite pranešti ponui Farnestei, kad esu priimamajame. Pasakykite jam... - ji įkvėpė oro, - kad noriu pasiūlyti vieną daiktą, kuris jam yra labai brangus. Pasakykite nedelsdama, nes po trijų minučių aš apsigalvosiu ir išeisiu.

Tarnautoja prarado kalbos dovaną ir tik spokso-

jo į ją.

- Palauksiu štai ten, - šaltai tarė Reičelė ir atidavė jai ragelį.

Žvilgtelėjusi į laikrodį ji pasiėmė rankinę ir pasitraukė į šalį, kur aplinkui ovalų stalą stovėjo balti odiniai krėslai. Ant stalo buvo tvarkingai išdėlioti naujausi laikraščiai. Reičelė išsirinko „Time“ ir pradėjo skaitinėti.

Lygiai po dviejų minučių ir penkiasdešimties sekundžių ant sekretorės stalo sučirškė telefonas. Reičelė tebeskaitė. Dar po dešimties sekundžių sekretorė stovėjo šalia Reičelės.

- Ponia Volters laukia jūsų prezidento kabinete, - pasakė ji, ir tik kurčias būtų nenugirdęs nuostabos, nuskambėjusios jos balse.

Kildama liftu, Reičelė žvelgė į blausų savo atvaizdą bronzos spalvos sienose. Durims atsivėrus, priešais save ji išvydo griežtu kostiumėliu apsivilkusią pusamžę moterį ir ši mandagiai pasiteiravo:

- Ar jūs esate panelė Veil?

Reičelė tylomis linktelėjo.

- Prašome čia.

Ponia Volters nulydėjo Reičelę didžiuliu kremu spalvos kilimu pro masyvias abstrakčias skulptūras. Jos darė sukrečiantį įspūdį, net šiek tiek gąsdino. Bent jau turėjo išgąsdinti tokius akiplėšas kaip ji, kurie neturi teisės čia sukinėtis.

Jos pasiekė erdvios salės galą ir atsidūrė priimamajame, kuriame už rašomųjų stalų sėdėjo dvi jaunos moterys. Abi buvo labai gražios. Reičelė sukando dantis, bet jos veidas išliko ramus. Ji pražingsniavo pro sekretores nugara jausdama jų žvilgsnius ir pakliuvo į kitą priimamąjį, kuriame, matyt, buvo įsikūrusi Ponia Volters. Ši privedė ją prie dvivėrių riešutmedžio durų ir tyliai pasibeldusi jas atidarė.

- Pone Farneste, čia panelė Veil.

Reičelė įžengė vidun. Jos veidas tebebuvo akmeninis.

Jis atrodė lygiai kaip ir anksčiau. Septyneri prabėgę metai jo tarytum nepalietė. Jis buvo - ir liks iki savo dienų galo - nuostabiausias iš visų jos sutiktų vyriškių. Nuostabus. Taip sakyti apie vy-

riškį gana neįprasta. Tačiau tik šis žodis tiko Vitui Farnestei apibūdinti.

Juodi plaukai, skulptūriški veido bruožai, iškilūs skruostikauliai, graži nosies linija. Ir lūpos. Tobulos kaip angelo. Tik ne tyrojo angelo, o nuodėmingojo. Jis - gundytojas, ir tai atsispindi jo veide.

Jis sėdėjo atsilošęs juodame odiniame krėsle. Viena ranka, padėta ant juodo stalviršio, atrodė balstelėjusi, nors iš tikrųjų oda buvo tamsi, o alyvinį plaštakos atspalvį paryškino baltutėlis marškinių rankogalis ir auksinis laikrodis. Kita ranka, sulenkta per alkūnę, ilgais pirštais gniaužė krėslo ranktūrį.

Jis neatsistojo. Reičelė išgirdo, kaip klaktelėjo durų rankena, ir suprato, kad ponias Volters, įvykdžiusi įsakymą, pasišalino.

Reičelė visu kūnu pajuto sunkų, atsainų jo žvilgsnį. Jis tylėjo. Bet nors ir nieko nepasakė, jos mintyse suskambo tie patys žodžiai, kuriuos jis ištarė, kai pirmą kartą į ją kreipėsi.

Tai įvyko prieš vienuolika metų. Jai buvo keturiolika. Tik keturiolika. Išstypusi, prakauli, negraži

mergaitė. Stačiai nevikrus kumeliukas.

Buvo praėjusi dar tik pirmoji vasaros atostogų savaitė. Buvo sutarta, kad ji dvi savaites viešės pas klasės draugę, bet paskutinę semestro dieną Dženė susirgo kažkokia užkrečiama liga, kuria nebuvo suspėjusi persirgti vaikystėje, ir jos tėvai atšaukė kvietimą. Mokyklos direkcija apie tai pranešė Reičelės motinai, paskutinę akimirką Reičelei buvo atsiųstas bilietas... Ir štai ji jau skrenda į Italiją.

Šitos kelionės ji visai nenorėjo, nes žinojo tik trukdysianti motinai. Ir pradėjo trukdyti nuo tos dienos, kai ši įsimylėjo Enriką Farnestę ir išsikėlė gyventi į Italiją, kad būtų kuo arčiau jo. Dabar per mokinių atostogas motina pabūdavo su ja ne ilgiau kaip savaitę Londono viešbutyje, už kurį sumokėdavo Enrikas. Reičelė jautė, kad Arlina apsidžiaugdavo, kai vizitas pasibaigdavo ir galėdavo sugrįžti pas Farnestę.

Bet per šias atostogas Reičelė neturėjo kur važiuoti, tik į Italiją.....